

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj PR-1608/2025-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Moniki Ferić, u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Fabekovca iz Zagreba, Ulica Matka Baštijana 96, OIB: 77723689075, zastupanog po punomoćniku Vici Mandariću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika WEB AUTO OPREMA d.o.o. iz Zagreba, Biokovska 1B, OIB: 96655636580, zastupanog po punomoćnici Katarini Krvavica, odvjetnici iz Zagreba, radi nedopuštenosti otkaza, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 25. kolovoza 2026.,

p r e s u d i o j e

I./ Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Tomislava Fabekovca iz Zagreba, Ulica Matka Baštijana 96, OIB: 77723689075, koji glasi:

„Utvrđuje se da je počevši od 27. siječnja 2020. g. na novog poslodavca WEB AUTO OPREMA d.o.o., Zagreb, Biokovska 1b, OIB: 96655636580, prenesen ugovor o radu na neodređeno vrijeme, kojeg je dana 30. prosinca 2016. sklopilo društvo AUTO KREŠO d.o.o. za trgovinu i usluge, OIB: 05273263700, Zagreb, Biokovska 1b s radnikom TOMISLAV FABEKOVEC iz Zagreba, Ulica Matka Baštijana 96, 10000 Zagreb, OIB: 77723689075 za radno mjesto dostavljač, zajedno sa svim pravima koja proistječu iz navedenog ugovora o radu.

Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u roku od 8 dana od pravomoćnosti ove presude.“

II./ Nalaže se tužitelju Tomislavu Fabekovcu iz Zagreba, Ulica Matka Baštijana 96, OIB: 77723689075, da tuženiku WEB AUTO OPREMA d.o.o. iz Zagreba, Biokovska 1B, OIB: 96655636580, naknadi parnični trošak u iznosu od 2.250,00 eura u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik početkom 2020. preuzeo poslovanje društva AUTO KREŠO d.o.o. za trgovinu i usluge, OIB: 05273263700, Zagreb, Biokovska 1b ("AUTO KREŠO d.o.o."). Tužitelj je na dan prijenosa poslovanja imao ugovor o radu s AUTO KREŠO d.o.o. koji ugovor o radu je ex lege prenesen na tuženika sukladno odredbi iz čl. 137. Zakona o radu, te je tuženik dužan prijaviti tužitelja kao svog radnika

i ispuniti sve obveze prema tuženiku. Tuženik je u cijelosti preuzeo poslovanje od društva AUTO KREŠO d.o.o. što proizlazi iz sljedećih činjenica: - Većina radnika društva AUTO KREŠO d.o.o. je prenesena na Tuženika kod kojeg radi u kontinuitetu na istim poslovima kao u AUTO KREŠO d.o.o. - Tuženik posluje pod nazivom AUTO KREŠO čime jasno održavan kontinuitet poslovanja tuženika pod njegovim nazivom. - Tuženik koristi domenu www.autokreso.hr putem koje obavlja djelatnost prodaje koju je ranije obavljalo društvo AUTO KREŠO d.o.o. - Tuženik prodaje robu i inventar koji su bili u vlasništvu društva AUTO KREŠO d.o.o., a sve uz vjerojatno posredovanje društva AUTO KREŠO NEKRETNINE d.o.o. i/ili drugih društava na koja su roba i inventar preneseni. - Tuženik je preuzeo baze kupaca i dobavljača, te cjelokupno intelektualno vlasništvo društva AUTO KREŠO d.o.o. čime održava kontinuitet poslovanja. - G. Siniša Đurinek je jedini direktor i osnivač tuženika, a ujedno je direktor društva Auto Krešo d.o.o. - Oba društva imaju sjedište na istoj adresi i posluju iz istih poslovnih prostorija. Sukladno članku 137. Zakona o radu do prijenosa poslovanja dolazi i kada se utvrdi postojanje faktičkog prijenosa barem nekih od elemenata poduzeća ili poslovne djelatnosti. Sukladno praksi Suda Europske unije (C 24/85 Spijkers [1986] ECR 1119) prilikom utvrđivanja faktičnog prijenosa u obzir treba uzeti sljedeće kriterije: - vrstu poduzeća ili poslovne djelatnosti, - je li prenesena materijalna imovina, poput zgrada i pokretnina, te nematerijalna imovina, - vrijednost nematerijalne imovine u trenutku prenošenja, - je li većina ugovora o radu prenesena na novog poslodavca, - jesu li preneseni kupci, - stupanj sličnosti djelatnosti koja se obavljala prije i nakon prijenosa, - razdoblje u kojem je poslovanje bilo obustavljen. Uzevši u obzir gore navedene činjenice, zakonsku odredbu, europsko pravo i Spijkers kriterije, razvidno je kako je poslovanje društva Auto Krešo d.o.o. preneseno na tuženika. Tuženik nesporno prodaje robu, auto i moto dijelove, a to je također prodavalo društvo AUTO KREŠO d.o.o.. Dakle, predmetna društva prijavljena su Trgovačkom sudu za istovrsne djelatnosti. Tuženik prodaje robu i inventar društva AUTO KREŠO d.o.o., stoga su i pokretnine u vlasništvu društva AUTO KREŠO d.o.o. također posredno, a vrlo izvjesno putem društva AUTO KREŠO NEKRETNINE d.o.o., prenesene na tuženika. Tuženik je preuzeo bazu kupaca i dobavljača društva AUTO KREŠO d.o.o. Tuženik koristi domenu www.autokreso.hr putem koje je djelatnost prodaje ranije obavljalo društvo AUTO KREŠO d.o.o. Domena je prenesena od strane društva Auto Krešo d.o.o. na tuženika, te je time ostvaren kriterij prijenosa nematerijalne imovine između poduzeća. Uz to tuženik se koristi istim poslovnim telefonskim brojevima i e-mail adresama koje su pripadale društvu Auto Krešo d.o.o. Također, tuženik koristi web stranicu koju je ranije koristilo društvo AUTO KREŠO d.o.o. te putem navedene web stranice tuženik obavlja identičnu djelatnost kao i društvo AUTO KREŠO d.o.o. Web stranica koja služi kao internetska trgovina zadržala je identičan izgled, funkcije i naziv, a promijenjeno tek društvo koje stoji iz stranice. Prosječnom korisniku je teško utvrditi da iza stranice www.autokreso.hr stoji tuženik, a ne društvo AUTO KREŠO d.o.o. Na određenim dijelovima web stranice tuženik nije ni uklonio naziv AUTO KREŠO d.o.o. što jasno potvrđuje da je tuženik samo preuzeo raniju web trgovinu društva AUTO KREŠO d.o.o. Tuženikovo sjedište nalazi se na adresi Biokovska 1b, u naravi poslovna zgrada i dvorište čiji je vlasnik AUTO KREŠO NEKRETNINE d.o.o. Na istoj adresi i u stoj zgradi se također nalazi sjedište društva AUTO KREŠO d.o.o. Sva roba koja se naruči putem web stranice tuženika, može se osobno podići u prostorima poslovnice na navedenoj adresi. Dakle, WEB AUTO OPREMA d.o.o. obavlja svoju djelatnost u istom prostoru kao i AUTO KREŠO d.o.o., a na zgradi i dalje stoji veliki znak "AUTO KREŠO". Između tuženika i društva AUTO KREŠO d.o.o. postoji subjektivna povezanost kroz upravljačku strukturu u osobi direktora g. Siniše Đurineka. Ni u jednom trenutku tijekom prijenosa poslovanja s

društva AUTO KREŠO d.o.o. na tuženika, poslovanje nije bilo obustavljeno. Web trgovina je bez prekida poslovala tijekom cijelog referentnog razdoblja. WEB AUTO OPREMA d.o.o. upisana je u sudski registar 27. siječnja 2020. i ubrzo je preuzela cjelokupno poslovanje društva AUTO KREŠO d.o.o. Većina radnika zaposlenih pri društvu Auto Krešo d.o.o. nastavila je raditi za WEB AUTO OPREMA d.o.o. Tuženik i još nekolicina radnika nisu preneseni na tuženika te su ostavljeni kao zaposleni u društvu koje je na pragu stečaja. Odredba iz čl. 137. Zakona o radu ima za cilj spriječiti upravo takvo postupanje. Dana 27. siječnja 2020. godine na tuženika je prenesena većina ugovora o radu radnika koji su bili zaposleni u društvu AUTO KREŠO d.o.o. Prema saznanjima tužitelja, prenesen je preko dvadeset ugovora o radu, ali manji broj radnika, uključujući tužitelja, su bili isključeni iz navedenog prijenosa. Prema članku 137. Zakona o radu, ako se statusnom promjenom ili pravnim poslom na novog poslodavca prenese poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, na novog se poslodavca prenose svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja. Radnik čiji je ugovor o radu prenesen na gore izloženi način zadržava sva prava iz radnog odnosa koja je stekao do dana prenošenja ugovora o radu, a poslodavac na kojeg se prenose ugovori o radu preuzima s danom prenošenja u neizmijenjenom obliku i opsegu sva prava i obveze iz prenesenog ugovora o radu. Do prijenosa poduzeća odnosno poslovne djelatnosti ili njihovog dijela dolazi i onda kad se utvrdi postojanje faktičkog prijenosa barem nekih od elemenata poduzeća ili poslovne djelatnosti. Dakle, tužiteljev ugovor o radu je preuzimanjem poslovanja društva AUTO KREŠO d.o.o. od strane tuženika, a na temelju članka 137. Zakona o radu, prenesen na tuženika. Slijedom navedenog jasno proizlazi kako je tuženik preuzeo ugovor o radu tužitelja, kao poslodavac na kojeg se prenose ugovor o radu sukladno odredbi iz čl. 137. Zakona o radu. Stoga tužbenim zahtjevom predlaže da sud utvrdi da je počevši od 27. siječnja 2020. na tuženika kao novog poslodavca prenesen ugovor o radu na neodređeno vrijeme, kojeg je dana 30. prosinca 2016. sklopilo društvo AUTO KREŠO d.o.o. za trgovinu i usluge, s tužiteljem za radno mjesto dostavljač, zajedno sa svim pravima koja proistječu iz navedenog ugovora o radu, uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u potpunosti osporava tužbeni zahtjev, kao i sve navode iz tužbe. Tuženik ističe prigovor zastare, budući da je, kako tužitelj navodi, do prijenosa ugovora ex lege došlo dana 27.01.2020. godine, a tužitelj tužbu podiže dana 11.10.2021. godine, dakle više od 18 mjeseci kasnije. Sukladno odredbi članka 133. Zakona o radu, radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. ovoga članka, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadom štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa. Punomoćnik tužitelja je dana 14.06.2021. godine podnio zahtjev za zaštitu prava, dakle nakon proteka roka od 15 dana od dana navodnog prijenosa ugovora, dok tužbu podnosi dana 11.10.2021. godine. Dakle, čak i da je za navodne prijenose ugovora saznao tek u lipnju 2021. godine, tužitelj je bez sumnje prekoračio rok za podnošenje tužbe. U ovom sporu tužitelj traži zaštitu protiv odluke tuženika kojom je navodno povrijeđeno njegovo pravo kao radnika, a posebno ako se uzme u obzir da tužitelj tvrdi da je njegov ugovor o radu ex lege prešao na tuženika još 27.01.2020. godine. Obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud

odmah odbaci tužbu jer je nesumnjivo prekoračen prekluzivni rok za sudsku zaštitu prava iz radnih odnosa. Netočno je da je tuženik preuzeo poslovanje trgovačkog društva AUTO KREŠO d.o.o. Točno je da tužitelj ima sklopljen ugovor o radu s trgovačkim društvom AUTO KREŠO d.o.o., međutim ugovor o radu tužitelja nije ex lege prenesen na tuženika sukladno odredbi članka 137. Zakona o radu niti je tuženik dužan prijaviti tužitelja kao svog radnika i ispuniti obveze prema tužitelju, budući da tuženik navedenih obveza nema. Odredbom članka 137. Zakona o radu propisano je sljedeće - ako se statusnom promjenom ili pravnim poslom na novog poslodavca prenese poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, na novog se poslodavca prenose svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja. Između tuženika i društva AUTO KREŠO d.o.o. nije došlo do statusne promjene niti je sklopljen pravni posao kojim bi došlo do prijenosa poduzeća, dijela poduzeća, gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti. Tuženik u privitku dostavlja Izjavu o osnivanju društva tuženika iz koje je vidljivo da se nije radilo o nikakvoj statusnoj promjeni. Da bi se radilo o prijenosu ugovora o radu na novog poslodavca, mora postojati sljedeće: - Statusna promjena ili pravni posao, - Navedena statusna promjena dovodi do prijenosa (dijela) poduzeća ili (dijela), gospodarske cjeline na novog poslodavca, - Preneseno poduzeće ili gospodarska djelatnost zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, - Radnici čiji se ugovori prenose moraju raditi u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno moraju biti vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja. Direktiva Vijeća 2001/23/EZ o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona u svojim člancima 3. i 4. opisuje zaštitu prava zaposlenika u slučaju prijenosa poduzeća. Direktiva se, kako se navodi u članku 1. primjenjuje na svaki prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona na drugog poslodavca, koji je posljedica ugovornog prijenosa, pripajanja ili spajanja poduzeća. Članak 5. iste direktive propisuje sljedeće – članci 3. i 4. ne primjenjuju se na prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona kad prenositelj podliježe stečajnom ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja i pod nadzorom je nadležnog javnog tijela (koje može biti stečajni upravitelj ovlašten od strane nadležnog javnog tijela). Obzirom na činjenicu da se Spijkers kriteriji na koje se tužitelj poziva oslanjaju na primjenu Direktive Vijeća 2001/23/EZ, a koja Direktiva se ne primjenjuje u slučajevima u kojima je nad prenositeljem otvoren stečajni postupak s ciljem likvidacije imovine prenositelja i pod nadzorom je stečajnog upravitelja, što je upravo slučaj s društvom AUTO KREŠO d.o.o. (nad tim društvom otvoren je stečajni postupak radi likvidacije imovine prenositelja) to niti ne dolazi do primjene odredbi koje bi se ticale prijenosa ugovora o radu u slučajevima prijenosa poduzeća ili gospodarske djelatnosti, čak i kad bi to bio slučaj, a nije. Bez obzira na navedeno, kad bi i dolazilo do primjene navedene Direktive i podredno Spijkers kriterija, tuženik napominje da je prema istima potrebno utvrditi je li djelatnost nastavljena, odnosno je li djelatnost izmještena kao nastavak poslovanja te na koje vremensko razdoblje, (ako jest izmještena) su te aktivnosti suspendirane. Tuženik se web prodajom auto dijelova počeo baviti u siječnju 2020. godine u koje vrijeme je društvo AUTO KREŠO d.o.o. i dalje prodavalo auto dijelove na način na koji je to činilo i ranije – prodavalo je robu sa svojih skladišta putem veleprodaje, za razliku od tuženika koji uopće nema skladište niti robu na istom, stoga je jasno da nije ispunjen kriterij „nastavka djelatnosti“. Tuženik ujedno ističe da prema presudi Suda EU, C-392/92 od 14.04.1994. u predmetu Schmidt/Spar und Leihasse,

„ključni kriterij za ocjenu radi li se o prijenosu jest ocjena je li djelatnost u svojoj biti zadržala identitet, kao što je indicirano aktualnim nastavkom i preuzimanjem od strane novog poslodavca istih ili sličnih aktivnosti“. Presudom Suda EU, broj C-19/83 od 07.02.1985. u predmetu Knud Wendelboe/Lj Music Aps in liquidation ne prenose se ugovori o radu radnika koji nisu bili zaposleni u prenesenom dijelu poduzeća, a koji su obavljali određene poslove koji su uključivali upotrebu prenesenih sredstava rada iz prenesenog dijela poduzeća, kao niti radnike koji su bili zaposleni u administrativnom odjelu poduzeća koji nije prenesen, a koji su obavljali i određene poslove u korist onog dijela poduzeća koje je preneseno. Iz svega iznesenog jasno je da i prema praksi europskih sudova, ugovor o radu pojedinog radnika ne prenosi se na novog poslodavca u slučaju u kojem konkretni radnik nije vezan za obavljanje gospodarske djelatnosti koji se prenose. Dodatno tuženik ukazuje da je stajalište sudske prakse u Hrvatskoj takvo da poslodavac ima autonomno pravo odlučivati o organizaciji procesa rada ili poslovanja prema svojim potrebama i mogućnostima pa tuženik dostavlja odluke Vrhovnog suda RH, broj Revr-485/12 od 12.02.2013. i broj Revr-849/12 od 29.01.2013. prema kojima autonomija poslodavca uključuje i pravo donošenja odluka koje za posljedicu imaju prenošenje ugovora o radu na novog poslodavca, tako da radnik ne može utjecati na prijenos poduzeća odnosno gospodarske djelatnosti kao niti njihovih dijelova. Čak i da je između tuženika i društva AUTO KREŠO d.o.o. došlo do prijenosa poduzeća ili gospodarske cjeline, a nije, ako dođe do prijenosa ugovora o radu na novog poslodavca se prenose svi ugovori o radu radnika koji: - rade u dijelu poduzeća koje je predmet prenošenja, odnosno, - koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti, koje su predmet prenošenja. Radno mjesto tužitelja nije radno mjesto koje bi u slučaju da se radilo o prijenosu bilo vezano uz obavljanje gospodarske djelatnosti kojom se bavi tuženik. Činjenica kupnje internetske adrese, iste adrese sjedišta društva ne opravdava tužiteljev zahtjev da ga tuženik zaposli na radnom mjestu koje kod tuženika ne postoji niti je isto potrebno, budući da tuženik nema fizička skladišta robe niti potrebu za radnikom tužiteljevih eventualnih znanja i sposobnosti i navedenog radnog mjesta. Tuženik ponovno ističe, čak i da se smatra da je došlo do primjene odredbe članka 137. Zakona o radu, a nije jer se niti jedan dio poduzeća ni gospodarske djelatnosti nije prenosio, tuženik ne bi bio dužan zaposliti tužitelja, budući da njegovo radno mjesto nije potrebno kod tuženika, budući da se tuženik bavi isključivo web prodajom te kod istog niti ne postoji odjel u kojem bi tužitelj bio dostavljač. Ugovor o radu radnika koji nije vezan uz obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja se prenosi na novog poslodavca, nije moguće prenijeti na novog poslodavca. Tužitelj također netočno navodi da tuženik prodaje robu i inventar koji su bili u vlasništvu društva AUTO KREŠO d.o.o., a sve uz vjerojatno posredovanje društva AUTO KREŠO NEKRETNINE d.o.o. i/ili drugih društava na koja su roba i inventar preneseni. Tuženik predlaže da sud izvrši uvid u predmet koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem St – 1113/2020 u kojem je dostavljena bilanca društva AUTO KREŠO d.o.o. i iz kojeg predmeta je vidljivo stanje društva AUTO KREŠO d.o.o. i njegovih zaliha robe. Roba i inventar koji su bili u vlasništvu društva AUTO KREŠO d.o.o. su, koliko je tuženiku poznato i dalje u vlasništvu društva AUTO KREŠO d.o.o., a ako je tužitelj tvrdi drugačije, dužan je navedeno i dokazati. Tuženik dodatno ističe da je tužitelj na ročištu održanom pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dana 27.05.2021. g. molio da se s društvom AUTO KREŠO d.o.o. dogovori uručenje poslovno uvjetovanog otkaza od strane društva AUTO KREŠO d.o.o.. Tužitelj nakon održanog ročišta podnosi prijedlog za otvaranje već otvorenog stečajnog postupka u kojem je aktivno sudjelovao. Tuženik na utvrđenje vlasništva robe i inventara društva AUTO KREŠO d.o.o. i molbe tužitelja za uručenjem poslovno uvjetovanog otkaza tužitelju

predlaže saslušati privremenog stečajnog upravitelja društva AUTO KREŠO d.o.o. Također je netočno i bez ikakvih priloženih dokaza navod da je tuženik preuzeo baze kupaca i dobavljača te cjelokupno intelektualno vlasništvo društva AUTO KREŠO d.o.o. čime bi navodno održavao kontinuitet poslovanja. Tuženik se, kao što je već navedeno, bavi isključivo web prodajom, dok se društvo AUTO KREŠO d.o.o. bavilo veleprodajom robe koju je imalo na skladištu. Činjenica da je g. Siniša Đurinek jedini direktor i osnivač tuženika, dok je ujedno i direktor društva AUTO KREŠO d.o.o. nikako nemaju značenje da bi se iz tog razloga radilo o prijenosu poduzeća, čak štoviše. Tuženik ističe da prema odluci Vrhovnog suda RH, broj Revr-260/11 od 01.12.2011. g. u slučaju u kojem jedno trgovačko društvo osniva drugo društvo, a radnik je najprije bio zaposlen kod osnivača, a nakon toga i u novoosnovanom društvu, ne postoji pravno sljedništvo između tih poslodavaca pa niti odgovornost novoosnovanog društva za obveze nastale kod prethodnog poslodavca (osnivača) samo na temelju činjenice da je jedno trgovačko društvo osnivač drugog. Navedena praksa nalazi svoju punu primjenu i u slučaju konstrukcije tužitelja da se radi o prijenosu poduzeća iz razloga što dva društva imaju istog direktora, a ujedno je direktor i osnivač tuženika. Isto je određeno i presudom Vrhovnog suda RH broj Revr-260/11 od 01.12.2011. i Rev-209/0 od 01.02.2011. kojima je određeno sljedeće – ako istovremeno nije došlo do prijenosa poduzeća u smislu zakonske definicije prijenosa ili ako radnik ne dokaže da je to novo osnivanje usmjereno na zlonamjerno izbjegavanje ispunjenja obveza prema radniku, takvo traženje, odnosno tužbeni zahtjevi su neosnovani. Obzirom na sve navedeno, tuženik predlaže da sud odbaci tužbu, a podredno da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan te naloži tužitelju naknadu parničnih troškova ovog postupka tuženiku.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u web stranicu tuženika (list 8-10 spisa), izjavu o osnivanju tuženika (list 19 spisa), Zapisnik s ročišta iz predmeta St-1113/2020 (list 20-21 spisa), Zaključak Trgovačkog suda od 17.9.2021. poslovni broj St-1113/2020 (list 22-24 spisa), Zahtjev za zaštitu prava tužitelja (list 25-28 spisa), Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu od 20.9.2021. poslovni broj St-1113/2020 (list 29-33 spisa), Rješenje Visokog trgovačkog suda RH od 18.10.2021. poslovni broj PŽ-4886/2021 (list 34-37 spisa), Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka (list 38-40 spisa), Odluku o utvrđenju predmeta poslovanja tuženika (list 41-44 spisa), Izjavu o osnivanju društva (list 45-49 spisa), e-mail korespondenciju (list 52-57, 127-129 spisa), financijska izvješća (list 58-103 spisa), Izvješće privremenog stečajnog upravitelja (list 104-121 spisa), Račun za domenu autokreso.hr (list 131 spisa), Račun za web stranicu (list 132 spisa), Zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa s A1 (list 133-138 spisa), Ugovor o prijenosu žiga između AUTO KREŠO d.o.o. i tuženika (list 139-142 spisa), Ugovor o pružanju usluga između Overseas Trade Co i tuženika (list 143-147 spisa), Popis dobavljača tuženika u 2020. i 2021.g. s izraženim nabavnim vrijednostima i udjelom dobavljača u ukupnoj nabavi (list 148 spisa), Odluku o otkazu ugovora o radu od 31.5.2021. (list 151-152 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za CIAK AUTO d.o.o. (list 165-168 spisa), račune (list 169-183 spisa), sudsku praksu (list 204-207, 215-221 spisa), presudu VSRH od 8.1.2025. broj Revd-4880/2024-2 (list 231-234 spisa), saslušan je tužitelj i zakonski zastupnik tuženika (list 155-158 i 161-162 spisa) i svjedoci Ivo Žiža (list 184-185 spisa), Slavko Špehar (list 238-240 spisa) i Nives Štriga (list 241-242 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03 i 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08,

57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22- dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

5. Na ročištu 7. srpnja 2026. punomoćnici stranaka su suglasno izjavili da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, odustali su od drugih dokaznih prijedloga, te su predložili zaključenje glavne rasprave pa je sud uz suglasnost stranaka odlučio da daljnje dokaze neće izvoditi te je zaključio glavnu raspravu.

6. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je počevši od 27. siječnja 2020. na novog poslodavca tj. tuženika prenesen ugovor o radu na neodređeno vrijeme kojeg je dana 30. prosinca 2016. zaključilo društvo AUTO KREŠO d.o.o. Zagreb s tužiteljem za radno mjesto dostavljač, sa svim pravima koja proistječu iz navedenog ugovora o radu.

7. Prema čl. 137. st. 1. Zakona o radu ("Narodne novine", broj 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 64/23 - dalje u tekstu: ZR) propisuje je da ako se statusnom promjenom ili pravnim poslom na novog poslodavca prenese poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, na novog se poslodavca prenose svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja.

8. Iz Odluku o otkazu ugovora o radu od 31.5.2021. proizlazi da je tužitelj bio zaposlen kod Auto Krešo d.o.o. na temelju ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 30.12.2016. na poslovima skladištar-dostavljač.

9. Sud je saslušao tužitelja i zz tuženika Sinišu Đurinca te svjedoke Ivo Žiža, Slavko Špehar i Nivies Štriga, te je iste prihvatio u dijelu u kojem su jasni i logični, te su međusobno suglasni, a suglasni su i sa materijalnim dokazima u spislu.

10. Iz iskaza zz tuženika proizlazi da je negdje tijekom 2017. Auto Krešo imao oko 300 zaposlenih i oko 20 poslovnica, te se je bavio veleprodajom ili veleprodajom putem web shopa, te je vlasnik odlučio da će se zatvoriti sve poslovnice osim one u Zagrebu, te je sva roba prebačena u skladište u Zagrebu, koje je tada bilo krcato robom. Tijekom 2018. je firma prodana, te je on negdje u lipnju 2018. postao direktor, te tada više nije bilo novaca za stvaranje zaliha, a kako na zalihama nisu imali svu potrebnu robu, neki klijenti su odlazili. U to vrijeme, tužitelj je vozio dostavu. Krajem 2019. je Auto Krešo ostao bez jednog velikog dobavljača iz razloga što više nisu imali sve potrebne robe na zalihama, te više nisu imali što dostavljati, pa su tada prodali ostatak voznog parka i za taj novac nabavljali novu robu. Dakle, početkom 2020. firmi više nije trebala dostava, jer robe nije bilo, odnosno skladište je bilo puno robe, ali za istu nije bilo potražnje, te su tada odvajali najstariju robu kako bi ju pokušali prodati ispod nabavne cijene i očistili dio skladišta budući su imali troškove za najam i plaće, a ostalu robu su i dalje pokušavali prodati, ali je potražnja bila mala. To je bilo skladište od 4000 m², te je bilo malo ljudi, te nisu mogli na vrijeme isporučiti robu, pa su klijenti odustajali. Rastavljali su police u skladištu i prodavali ih firmama, većinom Ciak auto d.o.o., te su radnici vidjeli da se sve raspada, te su se neki zaposlili u Ciak auto d.o.o.. Kada je počela korona, nije bila opcija zatvaranja jer bi skroz propali, pa je pola radnika poslao kući, a pola ih je radilo uglavnom preko web shopa. Radnici su primili zadnju plaću za srpanj 2020. koja je isplaćena u kolovozu, te su neki radnici davali otkaze. Vidio je da

jedino što valja u firmi je web shop, te je maloprodaju putem web shopa otkupio od tadašnjeg vlasnika i prebacio na svoju firmu Web Auto oprema d.o.o.

11. Iz Odluke o utvrđenju predmeta poslovanja za Web auto oprema d.o.o. proizlazi da je navedena tvrtka osnovana temeljem Izjave o osnivanju od 21.1.2020., a u to vrijeme je Auto Krešo d.o.o. i dalje poslovao, te u spisu ne postoje dokazi o tome da bi došlo do statusnih promjena.

12. Iz iskaza zz tuženika te svjedoka Špehara i Štrige proizlazi da je glavna razlika između tuženika i Auto Kreše što se tuženik bazirao na maloprodaju putem web shopa i nije bilo skladištenja robe za razliku od Auto Kreše d.o.o.. Naime, Auto Krešo je imao veleprodajne kupce npr. dućani i servisi te je robu imao na lageru u skladištu i kupci su imali odgodu plaćanja te je imao svoju dostavnu službu, dok tuženik nema veleprodajne kupce, već obavlja maloprodaju, nema robu na zalihama, te nema skladišta i nema svoju dostavnu službu već dostavu obavlja preko vanjske tvrtke.

13. Nadalje, iz iskaza zz tuženika te svjedoka Špehara i Štrige proizlazi da je tužitelj u Auto Kreši obavljao poslove dostavljača i to za veleprodaju koja se obavljala šifriranim kupcima u dogovoreno vrijeme na dogovoreno mjesto, radnim danom od 8-16 sati u određenim rokovima, tako da je on preuzimao robu u skladištu i dostavljao ju kupcima. Za razliku od Auto Kreše, tuženik obavlja poslove putem ugovornog partnera, te tuženik ima veći broj kupaca tako da se dostava preko njihovog dostavljača niti ne bi mogla obaviti, već je za to potrebna dostavna služba koja se obavlja preko vanjske firme. Tuženik ima veliki broj kupaca, te su svaki dan drugi kupci na drugoj adresi, te se dostava ne bi mogla vršiti preko dostavljača na način kako je to bilo kod Auto Kreše.

14. Nadalje, iz iskaza zz tuženika te svjedoka Špehara i Štrige proizlazi da je tuženik kupio web stranicu i mail od Auto Kreše, te je tuženik Auto Kreši otplatio naknadu za korištenje žiga Auto Krešo. Tuženik ima telefonski broj koji je imao Auto Krešo, ali isti nije prenesen, već je operater raskinuo ugovor sa Auto Krešom zbog neplaćanja, te su se tako oslobodili brojevi, te je tuženik sklopili ugovor sa operaterom i dobio te slobodne brojeve. Inventar Auto Kreše, a to su police, računala i dr. su prodani Ciak auto, kao i zalihe, te su ugovori o najmu preneseni na Ciak uz sudjelovanje treće osobe koja je davala prostor u najam.

15. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je radio u Auto Krešo d.o.o. kao skladištar dostavljač te se u siječnju 2020. vratio sa bolovanja i nastavio raditi u skladištu, te su ih u ožujku 2020. kada je počela korona poslali kući i rekli da će ih zvati ako će biti potrebe, te su ih pozvali natrag u svibnju 2020. te su tada radili u skladištu na katu gdje su čistili skladište, razmontirali police i slagali robu. U svibnju 2020. su imali sastanak sa direktorom koji im je rekao da je korona unazadila firmu i da više nema za plaće, da su svi oni u skladištu višak, te im je savjetovao da traže novi posao, te tijekom lipnja i srpnja 2020. više nisu dolazili na posao po uputi direktora. Oni su dobili još jednu ili dvije plaće, te iako im je direktor rekao da više ne dolaze na posao i da traže novi posao, oni su ipak svaki dan dolazili, a za otprilike mjesec dana, direktor im je rekao da kreće stečaj te da stvarno više ne dolaze na posao, te je stečaj i otvoren u rujnu 2020. Ovi radnici iz skladišta su dali otkaz, te su na kraju ostali samo tužitelj i Trupec, a nakon otvaranja stečaja, stečajni upravitelj zapravo niti nije znao da su oni još zaposleni u firmi. Na kraju su tužitelju i Trupecu uručili poslovno uvjetovani otkaz od 31.5.2021. protiv kojeg je tužitelj podnio zahtjev za zaštitu prava, te su otkazi stavljeni van snage, te ih je direktor pozvao da se vrate na posao, te je Trupec tražio korištenje

neiskorištenog godišnjeg odmora što mu je odobreno, te je zatim i tužitelj to tražio, ali mu je direktor rekao da sad isti ne može koristiti, te je Trupec tamo dolazio otprilike mjesec dana, a onda je prestao dolaziti, a tužitelj je odmah direktoru rekao da ne prihvaća njegovu ponudu.

16. Iz iskaza zz tuženika proizlazi da kada je radnike obavijestio da je račun Auto Kreše blokiran, a o tome je obavijestio i radnike koje je ranije poslao kući zbog korone, radnici su počeli davati otkaze. Prijedlog za stečaj je bio negdje u rujnu, a stečaj je otvoren negdje u prosincu 2020. Auto Krešo je još uvijek postojao, te je imao svoj prostor. Stečajni upravitelj je preuzeo žig i poslovanje Auto Kreše, te je stečajnog upravitelja obavijestio da se dio robe od Auto Kreše nalazi u prostoru tuženika, te da više nema radnika koji bi mogli tu robu izdvajati, te za ovu robu Auto Kreše, nije bilo zainteresiranih kupaca.

17. Iz zapisnika Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1113/2020 od 27. svibnja 2021. u stečajnom postupku nad dužnikom AUTO KREŠO d.o.o. Zagreb, proizlazi da se na tom ročištu raspravljalo o pretpostavkama za otvaranje stečajnog postupka, da su na tom ročištu, između ostalih, nazočili Tomislav Fabekovec (tužitelj) i Željko Trupec, zaposlenici dužnika,

18. Također, iz iskaza svjedoka Ive Žiže proizlazi da je on bio privremeni stečajni upravitelj Auto Krešo d.o.o. u stečaju, te je utvrđivao imovinu koja postoji i o tome sačinio izvještaj. Radilo se o imovini vrijednoj otprilike 4 miliona kuna, ali to je bila nekonkurentna roba tj. roba koja se ne može prodati na tržištu npr. ulja ili gume stare po 10 godina koje gube vrijednost i ne mogu se prodati ili dijelovi za kamion koji više nisu potrebni i sl. Zbog toga, nitko nije platio predujam, pa je zbog toga stečaj otvoren i odmah zatvoren sukladno čl. 132 Stečajnog zakona. Tamo je zatekao 2 radnika kojima je dao poslovno uvjetovani otkaz jer su ga tražili da im da poslovno uvjetovani otkaz kako bi ostvarili svoja prava kod agencije za osiguranje radničkih potraživanja, a što su oni zatim i učinili, te im je agencija izvršila isplate na njihove račune.

19. Iz iskaza zz tuženika proizlazi da kada su radnici Auto Krešo d.o.o. davali otkaze, nudio im je da prijeđu kod tuženika, te su neki to prihvatili, te su sklopili nove ugovore o radu sa tuženikom, ali sa nešto nižim uvjetima, te nije bilo prijenosa njihovih ugovora tj. prijenosa njihovih prava iz radnog odnosa. Radnici koji su dali otkaz i prihvatili njegovu ponudu, su oni koji su u Auto Kreši radili sa web shopom, dok je Trupec radio sa veleprodajnim kupcima sa kojima tuženik ne radi, a tužitelj je radio na dostavi, a dostavu kod tuženika obavlja vanjski partner pa istima nije ponudio nove ugovor o radu sa tuženikom. Iz iskaza svjedoka Nives Štriga proizlazi da je radila u Auto Kreši otprilike od 2018. do 2021. u administraciju, te joj je radni odnos prestao sporazumom, te je nakon toga sklopila novi ugovor sa tuženikom prema kojem je imala manju plaću, kao i drugi kolege, te je radila na administrativnim poslovima oko godinu dana, te je zatim dala otkaz. Isto tako, iz iskaza svjedoka Slavka Špehara proizlazi da je radio u Auto Krešo kao voditelj informatičkog odjela negdje do svibnja 2020. kada mu je radni odnos prestao sporazumom, te je zatim radio kod tuženika kao informatičar negdje do 2022. godine kada mu je radni odnos prestao sporazumom. Iz iskaza Slavka Špehara proizlazi da je Auto Krešo imao pad prometa pa je počeo prodavati svoje poslovnice i inventar, a to su uglavnom kupile konkurentske firme, pretežno CIAK, te je većina radnika iz Auto Kreše prešla u CIAK, te je tuženik ponudio ugovore o radu radnicima koji su se bavili poslovanjem tuženika kao što je web prodaja tj. digitalno oglašavanje, a tužitelj je u Auto Kreši bio dostavljač, te tuženik sa njim nije sklopio ugovor o radu jer

mu dostavljači nisu bili potrebni. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je direktor pozvao tužitelja na posao nakon otkaza koji je stavljen van stage, on je već imao taxi obrt, a od 7.2.2022. radi kao dostavljač u Ciak auto d.o.o., te su se i neki drugi radnici iz Auto Kreše zapošljavali u drugim firmama koje se bave prodajnom autodijelova, ali sada ne zna točno koji i u kojoj firmi.

20. Slijedom navedenog, po ocjeni ovog suda nije, u smislu čl. 137. ZR, došlo do statusne promjene, a niti je pravnim poslom na novog poslodavca preneseno poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, već je došlo do gašenja poslovanja poduzeća AUTO KREŠO d.o.o. zbog nemogućnosti otplate dugova što također valja razmatrati i u kontekstu činjenice da je cjelokupno poslovanje tuženika, zapošljavanje i preuzimanje domena nastupilo nakon gašenja poslovanja AUTO KREŠO d.o.o. kao gospodarske cjeline, a radnicima otkazani ugovori o radu, dok nije bilo preuzimanja ugovora o radu na novog poslodavca.

21. Izvedenim dokazima, ovaj sud je utvrdio da je direktor tuženika Stjepan Đurinec osnovao tuženika u vrijeme kada je AUTO KREŠO d.o.o. još postojao te je u istom bio direktor, te je u AUTO KREŠO d.o.o. došlo do gašenja poslovanja te je otvoren i zaključen stečajni postupak nad istim, te je isti prestao postojati, te tuženik nije njegov pravni slijednik, a niti je došlo do bilo kakvih statusnih promjena u tom smislu.

22. Iz iskaza zz tuženika ovaj sud je utvrdio da je on maloprodaju putem web shopa otkupio od tadašnjeg vlasnika AUTO KREŠO d.o.o. i istu prebacio na svoju firmu tj. tuženika Web Auto oprema d.o.o. Međutim, kako je sud utvrdio da se je AUTO KREŠO d.o.o. bavio veleprodajom koja se je odvijala sa stalim kupcima i putem skladišta i zaliha robe, dok je prodaja putem web shopa bila samo neznatni segment njegovog poslovanja, te iz provedenih dokaza ne proizlazi na koji način se je ista obavljala i da li je predstavljala cjelinu ili se je obavljao u sklopu raznih poslova, to ovaj sud smatra da tužitelj nije dokazao da je pravnim poslom taj dio poduzeća ili taj dio gospodarske djelatnosti prenesen na tuženika i da je zadržao svoju gospodarsku cjelovitost. Međutim, čak i u slučaju da je pravnim poslom došlo do prijenosa dijela poduzeća tj. dijela gospodarske djelatnosti AUTO KREŠO d.o.o. koji se odnosi na maloprodaju putem web shopa na tuženika, to nema nikakvog utjecaja na ugovor o radu tužitelja, a niti je time moglo doći do prijenosa tužiteljevog ugovora o radu na tuženika, budući radno mjesto tužitelja i poslovi tužitelj, a to su poslovi dostavljača skladištara nisu poslovi vezani uz maloprodaju putem web shopa. Kao što je već navedeno, poslovanje i poslovi tuženika su potpuno drugačiji od AUTO KREŠO d.o.o., te je tuženikova djelatnost maloprodaja putem web shopa, tako da se tuženik bavi maloprodajom, ima veliki broj kupaca, te nema stalne kupce, nema skladišta i zaliha, već se sve obavlja putem web shopa, a dostavu obavlja putem vanjske tvrtke jer se i poslovi dostave i potreba za dostavom obavljaju potpuno drugačije nego u AUTO KREŠO d.o.o. pa obzirom na takav način poslovanja, tuženik nije imao potrebu za poslovima skladištara dostavljača.

23. Nadalje, da bi se mogla primijeniti odredba čl. 137. ZR potrebno je i da kao posljedicu statusne promjene ili pravnog posla prenošenja na novog poslodavca poduzeća ili dijela poduzeća da se na novog poslodavca prenose i svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koje predmet prenošenja te je poslodavac dužan o prenošenju ugovora o radu na novog poslodavca pisano

obavijestiti radnika čiji se ugovor prenosi pa stoga nije potrebno da radnik sklapa novi ugovor o radu s novim poslodavcem.

24. Međutim, ovaj sud je utvrdio da nije bilo prijenosa ugovora o radu za radnike Auto Krešo d.o.o. na tuženika, budući to ne proizlazi niti iz jednog izvedenog dokaza, već na temelju izvedenih dokaza proizlazi da se je poslovanje Auto Kreše d.o.o. gasilo (jer nije bilo novaca ni poslova) te su radnici davali otkaze ili im je radni odnos prestajao sporazumom, te su se nakon toga pojedini radnici zaposlili kod tuženika, a to se odnosi na radnike koji su obavljali poslove koji su tuženiku bili potrebni odnosno poslovi vezane za maloprodaju putem web shopa, te su isti sklapali nove ugovore sa tuženikom prema kojima su imali manja prava, dok tužitelj i Trupec nisu otkazali ugovor o radu u Auto Krešo d.o.o., te je tužitelj u Auto Krešo d.o.o. obavljao poslove skladištar-dostavljač, a koji poslovi tuženiku nisu bili potrebni pa stoga direktor tuženika niti nije tužitelju ponudio sklapanje ugovora o radu sa tuženikom, a niti je bilo prijenosa tužiteljevog ugovora o radu na tuženika. Valja dodati da je tužitelj i nakon 27. siječnja 2020. (za koji dan tužitelj tvrdi da mu je prenesen ugovor o radu), nedvojbeno obavljao poslove kod AUTO KREŠO d.o.o., te mu je nakon toga dan otkazan ugovor o radu (u svibnju 2021.) ali je isti tužitelj pobijao te je isti stavljen van snage i ponovno pozvan na posao kod AUTO KREŠO d.o.o. pa i zbog toga nedvojbeno tužiteljev ugovor o radu nije mogao biti prenesen na tuženika na dan 27. siječnja 2020. kako to tvrdi tužitelj. Također, niti iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da je tuženik obavijestio tužitelja (i druge radnike) o prijenosu ugovora o radu.

25. Kako u konkretnom slučaju iz provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da nije došlo do prenošenja ugovora o radu na novog poslodavca tj. tuženika, to je tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti kao neutemeljen zbog toga što nisu ispunjene zakonske pretpostavke za primjenu odredbe čl. 137. ZR.

26. Tužitelj smatra da je u konkretnom slučaju valjalo primijeniti tzv. Spijkers kriterije iz odluke Suda Europske unije Spijkers protiv Benedik. Međutim, u presudi Spijkers napominje se da je prilikom procjene je li došlo do prijenosa ili ne potrebno uzeti u obzir sve činjenice transakcije, vrstu poduzeća ili poslovanja, prenosi li se ili ne materijalna imovina, kao što su zgrade i pokretna imovina, vrijednost nematerijalne imovine u trenutku prijenosa, preuzima li novi poslodavac većinu zaposlenika, prenose li se kupci ili ne, stupanj sličnosti između aktivnosti koje se obavljaju prije i nakon prijenosa i razdoblje, ako postoji, za koje su te aktivnosti obustavljene, kao i da su sve te okolnosti samo pojedinačni čimbenici u cjelokupnoj ocjeni i ne mogu se razmatrati odvojeno. Prema tome, zadržavanje identiteta ne može se svesti samo na okolnost iste djelatnosti koja se preuzima, već identitet proizlazi iz niza neodvojivih elemenata koje treba uzeti u obzir, a u konkretnom slučaju, tužitelj nije dokazano da se radi o organiziranoj grupaciji osoba i imovine niti je dokazano kako je izgledala struktura društva u trenutku stečaja AUTO KREŠO d.o.o. u odnosu na tuženika. Slijedom ovakvog utvrđenja, ovaj sud niti nije mogao ispitati tzv. Spijkers kriterije na koje upućuje tužitelj, obzirom isti zahtijevaju sveobuhvatnu ocjenu činjenica, a koje činjenice tužitelj nije iznio, a posljedično niti dokazao.

27. Također, valja napomenuti da se, osim ako države članice ne odluče drukčije, članci 3. i 4. Direktive vijeća 2001/23/EZ ne primjenjuju na prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona kad prenositelj podliježe stečajnom ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja i pod nadzorom je nadležnog javnog tijela (primjerice stečajnog upravitelja).

28. Valja napomenuti da je ovakvo pravno stajalište zauzeto i u činjenični i pravno bitno istovjetnom predmetu kojeg je vodio radnik Željko Trupec (koji je jedini uz tužitelja ostao raditi kod Auto Krešo d.o.o.) protiv tuženika u predmetu ovog suda Pr-15994/2021 (a koji je pravomoćno okončan donošenjem drugostupanjske odluke, te je u istom donesena i odluka Vrhovnog suda RH).

29. Kako se u ovom predmetu radi o deklaratornom tužbenom zahtjevu radi utvrđenja, to tužitelj nije imao obavezu prethodnog podnošenja zahtjeva za zaštitu prava pa se u konkretnom slučaju ne primjenjuju rokovi iz čl. 133. st. 1. i 2. ZR-a, te kako je zastarni rok za potraživanja iz radnog odnosa pet godina, to nije nastupio zastarni rok iz čl. 131. ZR-a.

30. Kako je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, to isti nema pravo na naknadu parničnog troška temeljem čl. 154. st. 1. ZPP, već je isti dužan naknaditi tuženiku. Tako je tuženiku priznati troškovi zastupanja po punomoćniku sukladno Tbr. 7/2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23) i to jednokratna nagrada za prvostupanjski postupak koji uključuje 4 radnje i to: odgovor na tužbu, ročište 1.2.2022. i podneske od 29.7.2022. i 2.9.2022. – 250 bodova, te za daljnje radnje: ročište 6.9.2022., 3.11.2022., 15.2.2023., 4.6.2024., 23.10.2024., 15.1.2025., 4.3.2026., 10.4.2026. i 7.7.2026., te podnesak od 25.10.2022., 26.6.2023., 27.11.2024. i 31.3.2025. – po 50 bodova za svaku radnju, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi ukupno 2.100,00 eura, a uvećano za 25% PDV-a iznosi 2.625,00 eura. Tuženiku nije priznat trošak odgovora na žalbu jer isti nije bio nužan za vođenje parnice sukladno čl. 155. ZPP-a, te trošak ročišta za objavu jer isti nije bio potreban budući je tuženik mogao presudu preuzeti i sa e-oglasne ploče suda.

U Zagrebu, 25. kolovoza 2026.

Sudac:
Monika Ferić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda pisanim putem u roku 15 dana.

Dna:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. spis

Broj zapisa: **9-3088c-1f8a0**

Kontrolni broj: **0c280-05456-9ac2b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.